

Aaen ville se på, hvad realkreditlen har tabt i Danmark i den samme periode, vil hr. Frank Aaen finde ud af, at det er mange gange de 20 mia. kr., hr. Frank Aaen nævnte.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Til hr. Svend Aage Jensby vil jeg sige, at skatteministeren altså har et ansvar for, at vi i dette land forvalter skattelovene korrekt og lovligt.

Og da vil jeg sige, at når en skatteminister på den ene eller anden måde bliver bekendt med, at man kan få en investering betalt 100 pct. via et skattefradrag, så burde enhver skatteminister – uanset hvor lidt forstand han har på disse her meget komplicerede skatteforhold – alligevel gøre sig den overvejelse: Hov, kan det passe, er der ikke noget her, jeg skal have undersøgt? Det synes jeg er et ansvar, man ikke kan løbe fra.

Så vil jeg sige til fru Kirsten Jacobsen, at vi kan vende tilbage til det. Der er ingen tvivl om, at de i Norge håndterede alle de her ting kloge-re, end vi gjorde herhjemme. Det kostede os flere penge herhjemme, end det har gjort i Norge, at komme igennem det kriseforløb. Jeg har f.eks. noteret mig, at man i dag har gjort op, at den norske stat er kommet ud af bankredningerne med et overskud, netop fordi den ikke bare forærede pengene væk som et fradrag, men forlangte at få aktier for pengene og dermed direkte indflydelse på tingene og dermed også andel i den gevinst, der senere kom ud af det. Sådan gjorde man i Norge; sådan burde vi også have gjort i Danmark.

Jacob Buksti (S):

Jeg synes indledningsvis, at det – for at vi ikke helt skal miste proportionerne i denne sag – er vigtigt at gøre sig klart, hvorfor problemerne overhovedet er opstået. Det handler jo ikke blot om udvikling af forskellige administrative procedurer og eventuelle politiske manøvrer. Det handler i høj grad også om udviklingen i den finansielle sektor og om en nogle steder temmelig flosset forretningsmoral.

Problemerne har deres udspring i den finansielle sektor selv, i kapitalmarkedernes liberalisering og i den stærkt øgede konkurrence mellem de forskellige finansielle institutter: banker, forsikringsselskaber, kreditforeninger og mere eller mindre kreative investeringsforetagender.

Det er blevet sværere at tjene penge i den finansielle sektor. Lavkonjunktur med økonomisk vanskelige tider har betydet store tab,

samtidig med at svage sjæle i de enkelte pengeinstitutters og andre finansielle selskabers direktioner og bestyrelser har følt en større og større fristelse til at kaste sig ud i stærkt risikobetonedede og følsomme spekulative arrangementer, f.eks. på ejendomsmarkedet, herunder bl.a. temmelig fantasifulde og urealistiske kontorbyggerier og kursus- og conferencecentre, operationer på de internationale valutamarke-der og stærkt kreative anpartsprojekter med eventuelle skattemæssige konsekvenser. Dette blot for at nævne nogle af markedets fristelser, som de agtværdige borgere i de forskellige pengeinstitutters ledelser nogle steder har haft meget svært ved at modstå. Jo større risiko, jo større fortjeneste, men altså også – hvis det går galt – jo større tab.

Sådanne dispositioner sammen med almindelige fejlslagne projekter har gjort selskaberne i den finansielle sektor og ikke mindst pengeinstitutterne meget følsomme over for selv mindre udsving i de økonomiske konjunkturer, udviklingen på ejendomsprismarkedet og den internationale valutakursudvikling.

Derfor er det ene pengeinstitut efter det andet kommet i krise, og spørgsmålet har derfor været, hvorledes man fra samfundets side skulle forholde sig til disse nødlidende pengeinstitutter, idet der knytter sig meget alvorlige økonomiske og afledede samfundsmæssige problemer til såvel en eventuel konkurs som en redningsaktion. Og selv om en redning er kostbar, vil en konkurs som hovedregel være dyrere og have meget dramatiske konsekvenser for hele det økonomiske liv og i konkrete tilfælde for de berørte lokalsamfund.

Disse problemer blev grundigt belyst i Økonomiministeriets rapport om den danske pengeinstitutsektor fra oktober sidste år. Heri slås det også fast, at Danmark er sluppet betydelig lettere igennem problemerne end de øvrige nordiske lande, der har oplevet direkte systemkriser i den finansielle sektor med efterfølgende omfattende og kostbare offentlige redningsaktioner. Den danske model har i stedet været baseret på sektorens egne bidrag.

Nu viser det sig, at også de danske redningsaktioner har kostet det offentlige penge; blot har det ikke været så synligt. Man har fået noget på skatten, som det er blevet sagt; man har altså primært anvendt en løsning baseret på de skattemæssige regler især for skattefrie fusioner, skattepligtige fusioner eller overtagelse af aktiver og passiver.